

ЛОЗИЧКИТЪ

Имало едно момченце Миню. Миню палавият му викали, защото много тичал и се катерил по дърветата. Гашчикитъ и ризичката му били само дупки.

Взела единъ денъ майка му алената торбичка. Турила единъ самунъ хлѣбъ, две глави лукъ и писанитъ гаванки. Викнала Миню и му рекла:

— Ще отида да прекопая лозето. Ти да не излѣзешъ на пжта. Да стоишъ тука, да вардишъ кжщата. Хубаво затваряй вратичката на градината, че ще влѣзнатъ кокошкитъ да изкълватъ латинкитъ и шибоа.

— Ами ти кога ще си дойдешъ? — попиталъ Миню.

— Щомъ останатъ две копрали да заседне слънцето и ще си дойда. Подъ говеца въ одаята съмъ ти захлупила хлѣбъ и сирене. Като огладнѣешъ — яжъ. Да налѣбешъ пакъ вода на малачето въ малкото бакраче. А когато сѣнката на плѣвника дойде до дънера на черничката, викни пиленцата и имъ хвърли просце.

Взела майка му мотиката и тръгнала.

— Ха, ела сега да залостишъ портата следъ мене. И, чувай, да не буташъ нѣщо бѣвичката въ мазата, че който я пипне, лозичкитъ го биятъ съ колчета по главата.

Останалъ Миню самичекъ. Поигралъ съ малачето, налѣлъ му вода. Повъртѣлъ се насамъ-нанатъкъ, не му се стои.

Скръцналъ резето на мазата. Ще затвори пакъ хубаво и никой нѣма да познае. Да види дали ще дойдатъ лозичкитъ. Завчасъ ще пипне бѣчвата и ще се върне.

Станало му тъмно предъ очитъ. После по-свѣтло. Пристѣпилъ Миню до бѣчвата. Пипналъ я. Обърналъ се къмъ вратата и гледа, нѣма ги лозичкитъ. Чукналъ. Пакъ не идватъ. Видѣлъ въ паничката подъ шурачето малко вино. Изпилъ го.

— Я да си натоци още малко. Ще тури паничката пакъ на мѣстото ѝ. Мама нѣма да познае. Завъртѣлъ шурачето. Препълнила се паничката. Изпилъ я. Много билъ ожеднѣлъ, брей! Да изпие още една паничка и нѣма вече. Пакъ нагълнѣлъ паничката и я изпилъ.

Завъртѣлъ шурачето — виното неспира. Въртѣлъ насамъ, въртѣлъ нататъкъ — тече. Замаляла му се главата. Тъмно станало въ мазето. Шавнало нѣщо задъ бѣчвата. Лозичкитъ грѣбва да сж дошли. Хукналъ Миню на вѣнъ.

На двора било много, много свѣтло. Пиленцата тичали насамъ-нанатъкъ. Тичало и малачето. Припналъ Миню да си поиграе съ него. Весело му било. Поскочимъ два-три пжти — прилошѣло му. Седналъ подъ черничката.

Брей, какво е това? Гледа Миню и се чуди. Плевникътъ се изкривилъ. Полита, полита — хаха да падне и пакъ се изправя. Черничката скръстила ржце отзадъ, навежда се надъ него и се смѣе. Навежда се. Гледа градинката, кжщата, дветъ купи — подскачатъ и се търкалятъ по двора. Плѣвникътъ и той се тър-

каля. Търкуль-търкуль, хайде — всичко се търкаля. И слънцето и то се търкаля по небето.

Станало му горчиво въ устата. Попърналъ. Завилъ му се свѣтъ. Падналъ Миню по грѣбъ. Черно му е предъ очитъ и нищо не види.

Изведнажъ, гледа надъ него черничката навежда се, а на рамото и сопа. Дигна сопата и замахва. Дърпа се Миню, иска да побѣгне, не може. А черничката не е вече черничка, ами лоза. И не лоза, ами две, три, много лози. Разтворили голѣмата порта и идатъ. Краката имъ влажни, а коситъ имъ зелени. И рошави, рошави като чумата. И всѣка носи на рамото си колче.

— Ти пипа ли бѣчвата? — пита го една голѣма рунтава лоза и дига колчето си.

Какво го пита — вика една малка лозичка съ бѣло колче въ ржка, — азъ нали бѣхъ задъ бѣчвата и го видѣхъ. Три панички изпи.

— Три панички, три панички, — шумятъ лозитъ и се натискатъ — Стига сте го гледали. Удере! Тѣй му се пада, като пие вино!

Миню иска да вика, не може. Лозитъ се натискатъ край него, задушаватъ го. Замахватъ съ колчета и го удрятъ по главата.

— Охъ, какъ боли! боли!

— Тѣй му се пада, тѣй му се пада, — викатъ лозичкитъ, въртятъ рошавитъ си глави и удрятъ. Удрятъ. Удрятъ.

Като се събудилъ сутринъта, Миню видѣлъ до главата си Мама. Тя си предѣла кждѣлята. Майка му дигнала мократа кърпа и го потъркала по челото.

— Боли ли?

— Боли, — рекълъ Миню.

— Ще боли зеръ, азъ нали ти рекохъ да не буташъ бѣчвата, че ще те биятъ лозичкитъ...

Ваню.

БЕДНИЯТЪ БОГАТАШЪ

Имало единъ сиромасъ човѣкъ. Лѣга си той веднажъ да спи, но не му се спи и все си мисли и дума: „Защо сиромаситъ толкова зле живѣятъ? И защо богатитъ като иматъ толкова пари, постоянно бълнуватъ какъ да станатъ още по богати; даже мнозина отъ тѣхъ, скжперницитъ, гладни стоятъ, стига да иматъ повече желтици. Ехъ, да бѣхъ азъ богатъ, бихъ знаелъ какво да правя: щѣхъ да си живѣя и нито единъ сиромасъ не щѣхъ да оставя гладенъ и жаденъ.“

Когато така си приказвалъ, изведнажъ чува единъ гласъ, който му казва: „Ето ти тази кесия, която ще те направи голѣмъ богаташъ. Въ нея има само една желтица, но щомъ ти извадишъ отвътре желтицата, на мѣстото ѝ ще дойде друга желтица и т. н.; събери си колкото искашъ желтици и после хвърли кесията въ рѣката. Но докато не хвърлишъ кесията не бива да харчишъ нито една желтица, защото после всичкитъ желтици ще станатъ на черупки.“

Сиромасътъ едва не полудѣлъ отъ радостъ; дълго време не можалъ да дойде той на себе си. Изважда една желтица, гледа вътре друга се бута. „Гледай, гледай, приказва си той, какво

ЧУВСТВИТЕЛНОСТЪТА НА ДИВАКА

Жамесъ, младъ английски офицеръ, въ едно сражение противъ дивацитъ билъ взетъ въ пленъ. Смъртта му била неизбѣжна. Престарѣлиятъ войникъ, комуто въ ржцетъ той падналъ, се вече готвѣлъ да го пронже съ стрѣлата си. Но като стрѣлналъ дивия си погледъ върху него, той изведнажъ се смегчава, лжкътъ му пада отъ ржцетъ му; той се старае да успокои младия пленникъ; завежда го въ колибата си, ласкаво се отнася съ него, полага най-нѣжни за него грижи, учи го на езика си и следъ нѣколко време тѣ двамата станали добри приятели. Само едно нѣщо безпокояло Жамеса и му се виждало странно: когато дивакътъ се вгледвалъ въ него, то почти всѣкога на очитъ му се показвали сълзи.

Дошла пролѣтъ. Дивакътъ тръгналъ съ едноземцитъ си отново на война и взелъ съ себе си и прѣвника си. Когато наближили до английски лагеръ, старецътъ, подиръ дълго мълчане, попиталъ Жамеса: „Нима ти ще бѣдешъ съ такъ воже-стоко сѣрдце, че ще дигнешъ оржжие срѣщу народа, срѣдъ

щастие ме огрѣ. Гази ношъ азъ ще извадя нѣколко торби желтици, утре рано ще хвърля кесията въ рѣката и ще бѣда единъ отъ първитъ богаташи!“ Но на сутринъта той захваналъ да мисли друго: „Я да взема да напълня още нѣколко торби я! Не е голѣма работа човѣкъ единъ денъ да постои и да вади желтици. Но мръква се и нему се иска и презъ ношъта да вади пакъ желтици. Съмва се и той все още не може да се отдѣли отъ кесията.“

По едно време му се поисква да яде. Въ кжци нищо, освенъ сухъ хлѣбъ, нѣмало. Ако отиде да купи нѣщо по-добро за ядене, желтицитъ ще станатъ чурупки, щомъ той не хвърли кесията на рѣката. Страшно е гладенъ, но и кесията не му се оставя. Похапва той малко хлѣбъ и пакъ захваща да вади желтици. Изминала ношъта, изминалъ и деньтъ. Свършилъ се и хлѣба и той все не иска да купи съ паритъ нищо. Отива за малко у сѣседитъ, изпросва си малко хлѣбъ и пакъ дохожда да вади желтици. Изминава се недѣля, месецъ и той все още не иска да остави кесията. „Та кой бѣга отъ богатство, казва си той, всѣкой иска да има повече желтички“. И продължава нашиятъ сиромасъ да си живѣе като преди просяшката, безъ да си спомня, че той преди обещаваше да живѣе по царски и да помага и на беднитъ. По едно време си припомни, какво е говорилъ преди. Отива съ кесията до рѣката да я хвърли, но видишъ го пакъ се върналъ у дома си да вади желтице.

Той въ едно скоро време поостарялъ, пожелтѣлъ като златото, което цѣлъ день и цѣла ношъ бъркалъ и все пакъ не се оставялъ да вади желтици... Така той си умрѣлъ, като последенъ, съ кесията въ ржка!

Преразкалъ Димитъръ Василевъ, Варна уч. III отд. у-ще Св. Климентъ

който си намѣри приятели?“ — Младиятъ англичанинъ съ сълзи на очи му се заклѣлъ, че до самата си смъртъ ще му остане приятелъ. — Като изслушалъ клетвата, дивакътъ скрилъ съ ржце лицето си, навелъ глава, престоилъ нѣколко минути въ такова положение, погледналъ Жамеса и съ чувство на нѣжност и тайна скѣрбъ го попиталъ: „Имашъ ли баща?“ — „Не знамъ“, отговорилъ Жамесъ; — когато се отдѣлихъ отъ родителитъ си, той бѣше още живъ.“

— Ахъ, колко е нещастенъ той! — извикалъ дивакътъ. — И азъ бѣхъ баща, и гледахъ съ каква храбростъ се сражаваше синъ ми, и се наслаждавахъ, като слушахъ отвѣкжде похвали за неустрашимостъта му; но мое-то слънце потъмнѣ. Синъ ми, покритъ съ рани, падна въ едно сражение предъ очитъ ми! О, ако да можехъ...

Дивакътъ съ усилие изговорилъ тѣзи думи и едва сдържалъ силнитъ чувства, които препълнели гърдитъ му: нито една сълза не се виждала по очитъ му. Но следъ нѣколко минути той се успокоилъ и, като сочалъ на Жамеса изгрѣващото слънце, казалъ: — „Погледни това лжчезарно свѣтило и кажи чувствувашъ ли удоволствие, като го гледашъ?“ — „Може ли да не чувствавамъ?“ — отговорилъ Жамесъ.

Подиръ това дивакътъ си обвърналъ очитъ къмъ едно дърво което било вече покрито съ цвѣтъ и казалъ на пленника си: „Погледни и това дърво и кажи, приятно ли ти е да го гледашъ?“

— Много ми е приятно“, — отговорилъ Жамесъ, — „Азъ вече не се наслаждавамъ съ това удоволствие, — съ въздишка произнесълъ старецътъ — отъ тази минута ти си свободенъ; по-скоро иди при баща си, за да се наслаждава той отъ удоволствието, като гледа изгрѣващото слънце и пролѣтнитъ цвѣта“.

КОЛКО СТРУВА ЧОВѢШКОТО ТѢЛО ВЪ ДАДЕНЪ МОМЕНТЪ

Човѣшкото тѢло е складъ отъ разни нѣща. ТѢлото на единъ срѣдновъзрастенъ човѣкъ е съставено отъ вода достатъчно да напълни сждъ отъ 10 литри. То е достатъчно тлъсто, за да може отъ тая тлъстина да се направятъ 7 калѣпа сапунъ, има вжглеродъ за направа на 9000 моливи; достатъчно магнезие за една доза соли; варъ за намазване на единъ кокоши курникъ и достатъчно сѣра за да опуши едно куче за пропѣждането на бълхитъ му.

Тѣзи химически анализъ е направенъ отъ д-ръ Лаусонъ. Всичко това струвало около 100 лв., безразлично дали тѢлото е на единъ идиотъ или на единъ ученъ човѣкъ.

А душата колко струва?

Християнчета, разпространявайте вашето вестниче „Божия Гласъ“. Улеснете беднитъ си другарчета и тѣ да го получаватъ и четатъ.